

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput VII. Furari nunquam, sive nullo unquam casu est licitum, quia
intrinsecè malum: surripere autem alienum, permissum quidem est in
extrema necessitate, quando aliter haberi non potest; sed illud ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

proprio damno, dimittendo quod manu tenet, cum factura ejus quod sibi debetur. Tum quia consuetudo obtinuisse videtur, ut creditor tunc dicere possit: *Fam sum de meo credito securus, rem debitoris mei teneo, non rediturus, nisi debitum solvat.*

66 Verum obstat videntur canones & leges de iis qui priores sunt in solutione debitorum. Dicunt quidem ipsi jura illa solum procedere in foro judiciali, non in foro conscientiae. Sed cur hoc potius dicunt de canonibus & legibus illis, quam de canonibus ac legibus spectantibus ad praescriptionem? Jura illa in conscientia obligare docet S. Antoninus p. 2. tit. 2. c. 7.

CAPUT VII.

Furari nunquam, sive nullo unquam casu est licitum, quia intrinsece malum: furripere autem alienum, permittum quidem est in extrema necessitate, quando aliter haberi non potest; sed illud extendere indefinitè ad necessitatem gravem, est dare ansam pauperibus ad passim furandum.

67 Ita verboreus Facultas Lovaniensis in censura hujus propositionis: *Permissum est furari, non solum in extrema necessitate, sed etiam in gravi.* Quae est 36. ex damnatis ab Innocentio XI. Et 45. ex damnatis à Clero Gallicano anno 1700. de ea sic censente: *Hac propositio, quatenus furum permittit in gravi necessitate, falsa est, temeraria, & Reipublica perniciofa.*

68 Enimverò constitutus in necessitate, non habet jus furripiendi alienum propriâ autoritate, nisi pro casu quo omnia sunt communia; quod ex communi Majorum traditione non contingit nisi in extrema necessitate. Unde S. Thomas 2. 2. q. 32. a. 7. ad 1. & q. 66. a. 7. ad 2. nulli nisi extremae necessitati tribuit vim efficiendi ut omnia sint communia. Et ibidem in corp. ad hoc ut liceat alienum furripere, necessitatem requirit talem, ut persona manifestè periclitetur; & non solum status ipsius: *Si adeo sit evidens &urgens necessitas, ut manifestum sit instanti necessitati de rebus occurrentibus esse subveniendum, puta cum imminet personae periculum, & aliter subveniri non potest, tunc licitè potest aliquis ex rebus alienis sua necessitati subvenire, sive manifestè, sive occultè sublati.* Extra quem casum ibidem addit, quod quia multi sunt necessitatem patientes, & non potest ex eadem re omnibus subveniri, committitur arbitrio uniuscujusque dispensatio propriarum rerum, ut ex eis subveniat necessitatem patientibus.

69 Similiter S. Raymundus l. 2. cap. de furtis §. 10. *Si aliquis furatur cibum, vel potum, vel vestimentum, propter necessitatem famis, vel sitis, vel frigoris... ita quod nisi furetur, credit se non posse evadere mortem, non committit*

furtum, nec peccat... quia in necessitate tali omnia debent esse communia. Ita etiam Durandus, Major, Adrianus, & Doctores passim omnes.

Extra necessitatem verò extremam, cum 70 cuique commissa sit rerum suarum dispositio, a bitioque ipsius relicta determinatio pauperum, quibus velit dare, ex multis necessitatem gravem patientibus non tenetur determinatè dare tibi, sed tibi vel alteri. Si non tenetur dare tibi, tu ergo non potes accipere.

Nec dicas 1°. quemlibet habere jus à se 71 propulsandi necessitatem, etiam gravem. Quia extra necessitatem extremam jus non habet necessitatem suam propulsandi, alienum propriâ autoritate furripiendo; sed eleemosynam petendo, vel Ecclesiastici Judicis officium implorando, ut divites compellat ad largiendum. Nam, ut notat Navarrus de redditib. eccles. q. 6. n. 6. naturali aequitate, vel solâ charitate obligatus ad aliquid faciendum, Judicis officio compelli potest.

Nec dicas 2°. in gravi necessitate divites 72 non esse rationabiliter invitos, cum teneantur dare, juxta illud Ambrosii: *Esorientium est panis, quem detines.* Quia ubi plures sunt necessitatem gravem patientes, divites non tenentur determinatè dare tibi, uti dixi n. 70. &, ut tenerentur, saltem non ex justitia, sed ex sola charitate, cujus obligatio non tribuit tibi jus alienum propriâ autoritate furripiendi. Neque enim licitum est furripere quodcumque ex charitate debitum. Unde S. Raymundus ubi supra: *Si autem non patitur necessitatem ita magnam (id est extremam) peccat furripiendo: attenuatur tamen peccatum propter necessitatem; & in tali casu intelligitur Decretalis extr. de furtis: si quis propter necessitatem famis, aut nuditatis fuerit cibaria furatus, vel vestem, vel pecus, poeniteat hebdomadae tres.*

Non ergo in quacumque, etiam gravi 73 necessitate, omnia sunt communia. In qua igitur? Respondet S. Thomas q. 32. a. 7. ad 3. *In casu extremae necessitatis omnia sunt communia.* Unde licet ei qui talem necessitatem patitur, accipere de alieno ad sustentationem, si non inveniat qui sibi dare velit. Rationem dat q. 66. a. 7. quia secundum naturalem ordinem, ex divina providentia institutum, res inferiores ad hoc ordinantur, ut ex his subveniatur hominum necessitati, atque ut homines possint eis vitam suam servare. Hoc ergo jus à naturali institutione competit hominibus; nec sublatum est per rerum divisionem; quâ cum solo jure gentium introducta fuerit, jus illud naturale auferte non potuit: facta proinde fuit salvo illo jure servandi ex iis vitam suam, extrema in necessitate, dummodò proximus, à quo res aufertur, in pari non sit necessitate, in qua sine dubio foret rationabiliter invitus.